

Chudoba přináší tisíc drobných ponížení

Milí přátelé, mám radost, že Arcidiecézní charita Praha může opět po roce připomenout čtenářům KT svou práci ve prospěch potřebných lidí v Ugandě, Indii, Zambii a dalších rozvojových zemích. Tito lidé jsou nám vzdáleni, ale tím, že jsme poznali jejich bídu, stali se našimi bližními. Chceme zmírnit jejich utrpení a dát především mladým lidem a dětem šanci na lepší budoucnost. Uskutečňovat toto poslání můžeme jen díky podpoře tisíců rodin a jednotlivců z České republiky, mezi nimiž jsou čtenáři KT. Děkuji vám, přeji vám radost z účasti na této pomoci a vyprošuji pro vás požehnání při mši svaté, kterou každý měsíc za vás sloužím.

Jak jsme mnohokrát zdůrazňovali, to, co je u nás zcela běžné, jako je zdravotní péče, vzdělání nebo jenom zdravotně nezávadná voda, je pro mnoho lidí v Ugandě a dalších zemích nepředstavitelné a nedostupné. Mnohdy je chudoba romantizována a spojována se skromností, absencí konzumu, životem v souladu s přírodou a podobně. To je velký omyl. Chudoba přináší denně tisíc drobných ponížení, která člověka sráží k zemi. Mnohdy má fatální konce. Když nejsou například peníze na doktora, jde o život dítěte.

Naše pomoc směřuje také potřebným lidem v naší arcidiecézi. Lidé nezažívají tíseň jen v oblastech, které jsou zaostalé, ale i tam, kde se rozvírají nůžky mezi bohatými a chudými. Proto je řada sociálních služeb zvláště potřeba v našem hlavním městě a okolí. Chtěl bych vás požádat o vaši pomoc, která nám umožní v naší práci pokračovat. Na následujících stránkách se dozvíte, jak konkrétně můžete svou pomoc uskutečnit.

At vám Bůh zehná.

P. STANISLAV GORA,
prezident Arcidiecézní charity Praha

Porodní asistentkou v České nemocnici v Ugandě

Eva Brejchová vyjížděla s mobilní ordinací České nemocnice léčit do odlehlých vesnic. Snímky v příloze archiv ADCHP

Porodní asistentka **EVA BREJCHOVÁ** prožila křest ohněm v Ugandě. Zažila půlroční africkou realitu v České nemocnici v Buikwe, kterou provozuje Arcidiecézní charita Praha. S bohatou zkušeností se odtamtud před časem vrátila.

Jak se česká zdravotní sestra dostane do nemocnice v Ugandě?

Poprvé jsem se o České nemocnici v Buikwe dozvěděla z našeho domovského časopisu Fakultní nemocnice Plzeň, kde jsem našla článek o kolegovi z infekčního oddělení, kte-

rý v nemocnici působil. Celý projekt mě nadchnul, a když jsem po studiích a potřebné praxi měla možnost vyjet, nebylo na co čekat.

Co je vaší specializací?

Jsem porodní asistentka, mou náplní práce tedy je péče o těhotné a rodící ženy a samozřejmě i o gynekologicky nemocné pacientky. V afrických podmínkách je běžné, že zdravotní sestry řeší situace, které u nás přísluší pouze lékařům. Společně s kolegy z gynekologicko-porodnického oddělení jsme si tak museli poradit i s velice závažnými případy bez přítomnosti lékaře.

Co z africké mentality nebo přístupu k životu vás obohatilo?

Tamní lidé jsou pravděpodobně stáletími už „vycvičení“ brát vše dobré i zlé tak, jak přichází. V nepříznivé situaci nejsou zvyklí naříkat a zoufat si. Co se stalo, stalo se, je třeba to konstruktivně řešit, pokud je to možné

– a pokud není? Život jde dál. Což je v podmínkách, v nichž tam místní lidé žijí, více než obdivuhodné. Po africké zkušenosti je mi občas za nás za všechny trapné, když vidím, co jsme schopni označit za problém a s čím si děláme starosti. Uvědomila jsem si, jak strašně rozmazlení jako Evropané jsme.

Z profesní stránky mě obohatil přístup k narozeným mrtvým či ještě nenarozeným plodům, které odumřely nitroděložně. Úcta a respekt k těmto plodům, kterým pozůstávají strojí pohřeb, jako by se jednalo o dospělého jedince, je neuvěřitelná. To u nás chybí.

Jací lidé přicházejí do nemocnice v Buikwe? A kolik jich bývá?

Přicházejí lidé z nejchudších vrstev i lidé zaopatření a vzdělaní. Každý pacient je jiný, ale pravdou je, že těch chudých z prostých podmínek přichází nejvíce. Co se týče porodnice, o níž

Porodní asistentkou v České nemocnici v Ugandě

Dokončení ze str. 9.

mám přehled, za měsíc jsme odvedli zhruba 90–100 porodů, což statisticky vychází na zhruba tři rodičky denně, ale někdy se dva dny nedělo nic a další noc přišlo i deset žen v půlhodinových intervalech.

Se kterými nemocemi jste se tam setkala nejčastěji? Které onemocnění je podle vás pro lidi v Ugandě největší hrozbou?

V Evropě se hodně mluví o strašácích typu HIV, malárie a ebola, ale lidé už si neuvědomují, že obrovské množství pacientů zde umírá na zcela banální příčiny, které už se u nás prakticky neberou vážně. Jsou to jak příčiny interní – například spousta zánětlivých onemocnění, na které stačí antibiotika na pár dní. Na vině mnoha úmrtí je chybný přístup ke zdravotní péči, nemožnost převozu do nemocnice v případě potřeby. U nás už se nesetkáme s tím, že někdo vykrvácí, protože se nemá jak dostat do nemocnice. Představte si, že nemáte auto a záchranky nejsou.

Daří se lékařům v České nemocnici operovat porodnickou píštěl?

Pacientky prý o této operaci prohlašují, že je to Boží zázrak.

Mluvila jste s takovou ženou před operací nebo po ní?

Ano, porodnická píštěl je pro ženy opravdovým utrpením po stránce jak

Před operací...

fyzikké, tak psychosociální. Tyto ženy trpí neustálým únikem moči či stolice, a to mnohdy několik let. Na operaci buď nemají peníze, nebo ani nevědí, že se vzniklá situace dá řešit. Kromě fyzického nepohodlí, které je pro mě osobně nepředstavitelné, je žena často vyloučena ze společnosti a rodiny. Ženy se schovávají doma, jsou opouštěny svými manžely zejména pro neschopnost poskytování kvalitního sexuálního života a kvůli neodstranitelnému zápachu jsou vystaveny posměchu celé vesnice. Věřím, že pro tyto ženy je operace opravdu Božím zázrakem. Pooperační průběh je poměrně dlouhý proces, ale setkala jsem se náhodně na vesnici s dcerou pacientky, která u nás tuto operaci podstoupila,

a myslím, že takovou pozitivní zpětnou vazbu si budu pamatovat ještě dlouho.

Co Česká nemocnice pro místní lidi vlastně znamená?

Pomoc. Útočiště. Nutno podotknout, že pro některé je nemocnice první volbou v případě problémů a těmto pacientům jsme schopni pomoci ve větší míře než těm, pro něž je nemocnice až poslední možností po vyčerpání všech alternativních způsobů léčeni. Myslím tím tradiční léčitelství a šamanství, které je stále ještě poměrně hodně rozšířeno, a případy, které se nám poté dostaly do rukou, často končily tragicky. Přitom by stačilo tak málo, kdyby pacienti přišli do nemocnice dříve.

Jak místní lidé berou, že peníze na chod nemocnice přichází z České republiky od tisíců obyčejných, ne bohatých lidí, kteří se na její chod skládají?

Pro tamní lidi je hodně nepředstavitelné, že někdo může posílat příspěvky do země, kterou nezná, neviděl a pravděpodobně se do ní nikdy nepodívá. Pomáháme lidem s naprosto jinou mentalitou. Realita afrického života je pro nás nepředstavitelně tvrdá a opravdu není moc času na velké zabývání se emocemi. Lidé zde přijímají vše bez nostalgie, sentimentu a velkých emocí. Kdybyste po několika dnech putování v poušti bez kapky vody našli vychlazenou lahev vody, zajímalo by vás, kde se tam vzala, nebo byste se hlavně chtěli co nejdříve napít?

Co byste vzkázala dárcům do Česka?

Vaše finanční pomoc je znát. Jak v České nemocnici v Buikwe, tak v programu Adopce na dálku®, který jsem také poznala. Mé poselství pro všechny pochybovače typu – „kam asi tyhle peníze doopravdy jdou“ – zní: Ano, fakt to funguje! Ale samozřejmě čekáte-li velké díky, slavobránu, fotku v novinách a potřesení rukou s fotbalisty, kteří na jedno odpoledne vyrazí na dětské oddělení do Motola, vyhrajte Miss ČR, Superstar nebo Star Dance, založte nadaci – a o slzy dojetí a slova díky máte postaráno.

(lom)

Boj s podvýživou se daří.

Poprvé v historii České nemocnice v Ugandě se mezi deseti nejčastějšími nemocemi neobjevila podvýživa. Její výskyt klesl oproti minulému roku na třetinu.

Podvyživených i díky České nemocnici ubývá.

Do ordinací přichází každý měsíc v průměru dvacet dětských pacientů trpících těžkou podvýživou. Loni jich bylo třikrát více, a při otevření nemocnice před osmi lety dokonce 500 měsíčně! Úbytek podvýživy je výsledkem osvěty v komunitách, školách i mezi pacienty. Velkou roli hrají včasné a pravidelné novorozenecké prohlídky, a zejména práce mobilní ordinace.

Ta vyjíždí každý týden do odlehlých vesnic včetně ostrovů na Viktoriinském jezeře. Věnuje se těhotným matkám, dětem, ale i všem ostatním pacientům. Kromě preventivních prohlídek síří osvětu. Maminkám zdravotníci vysvětlují, že je důležité novorozene děti kojit, kdy a jak začít s příkrmy a jakou stravu připravovat batolátkům.

Úbytek podvýživy je velká zpráva a skvělý příklad toho, že nemocnice mění myšlení lidí. Není sice jediným subjektem, který na tomto poli v kraji Buikwe působí, ale patří mezi lídry osvěty. Využívá k tomu každou příležitost. Pacienti jsou školeni i v situacích, na něž nejsme v Česku běžně zvyklí.

Když se například v čekárně shromáždí více pacientů, kteří čekají na ošetření, ihned přichází sestra, která začne s přednáškou na téma výživy, hygieny, prevence HIV, předporodní péče, kojení a podobně. Za statistikou se tak skrývá každodenní poctivá práce zdravotníků, která přináší skvělé výsledky.

(jlm)

Ocenění

Česká nemocnice sv. Karla Lwangy získala cenu doktora Celestýna Opitze.

Osobnostem či projektům, které jdou příkladem v péči o nemocné, ho uděluje Hospitálský řád Milosrdných bratří. Slavnostní udělení cen Celestýna Opitze proběhlo na sklonku října v kostele sv. Šimona a Judy v Praze během slavnostního koncertu komorního sboru a orchestru Bach-Collegium Praha.

„Ocenění chápeme jako poděkování všem dárcům, bez jejichž podpory by nebylo možné nemocnici v Ugandě provozovat,“ uvedla Jarmila Lomozová z Arcidiecézní charity Praha. Ocenění převzala jménem celého týmu nemocnice z rukou převora Milosrdných bratří fr. Martina Macka.

(red)

Porodnická píštěl. V Česku neznámá nemoc

Lékaři České nemocnice v Ugandě vracejí ženy do života. Patří k pouhým čtyřem zařízením v celé zemi, která zdarma provádějí operaci porodnické píštěle.

Paní Hajiira Namuganga otěhotněla poprvé ve 14 letech. Během porodu nastaly komplikace, protože dítě mělo přes čtyři kila. Po porodu se objevila silná inkontinence. Tu snášela dlouhých třicet let, během nichž ji opustil manžel a zavrhl vlastní rodina. Žila prakticky v izolaci.

Vysoká daň za špatnou porodní péči

Na ugandském venkově rodí dvě třetiny žen doma bez jakéhokoli lékařského dohledu. Nedostatečná porodní péče si vybírá vysokou daň. Uganda se řadí mezi země s nejvyšší novorozeneckou úmrtností. Je také zemí, kde 200 tisíc žen trpí onemocněním porodnické píštěle.

Paní Hajiira pochází z Nyengy na severu kraje Buikwe. Jednoho dne

Anesteziolog České nemocnice sv. Karla Lwangy při práci.

Onemocnění pramenící z chudoby

Porodnická píštěl je u nás takřka neznámé onemocnění. Odhaduje se, že na celém světě trpí porodnickou píštělí více než dva miliony žen, které pocházejí zejména z oblastí subsaharské Afriky a Jižní Ameriky. Postihuje chudé ženy na venkově. V Ugandě je postiženo okolo 200 tisíc žen. Tyto ženy nemají přístup ke zdravotní péči. V momentě, kdy prodělají komplikovaný porod, jehož následkem vznikne píštěl, nemohou si dovolit nákladnou operaci. To je také důvodem, proč se této operaci nemocnice v Ugandě nevěnují. Není to pro ně ekonomicky zajímavé. V celé Ugandě provádějí operace porodnické píštěle v současné době jen čtyři nemocnice, jednou z nich je Česká nemocnice sv. Karla Lwangy v Buikwe.

se v rádiu dozvěděla, že její město navštíví pracovníci České nemocnice a budou registrovat pacientky pro bezplatnou operaci porodnické píštěle. Popisované příznaky nemoci odpovídaly jejím obtížím. Neváhala a přihlásila se. Ve smluvený termín se dostavila do nemocnice v Buikwe. Všechna předoperační vyšetření proběhla hladce, a tak mohla nastoupit na operaci.

33 úspěšných operací

Během pěti dní provedli lékaři České nemocnice pod vedením zkušeného australského porodníka a gynekologa Dr. Andrewa Browninga celkem 33 operací porodnické píštěle a dalších gynekologických onemocnění. Mezi pacientkami byla paní Hajiira.

Dr. Browning přijel do České nemocnice nejen vyřešit komplikované operace, ale také proškolit místní lékaře. Chirurgická soustředění jsou důležitá pro profesní růst lékařů a zvyšování poskytované péče. Česká nemocnice je pořádá pravidelně.

Slzy dojetí a vděčnosti

Paní Hajiira zůstala v nemocnici kvůli pooperační péči a rehabilitaci další dva týdny. Buikwe opouštěla se slzami v očích. Po dlouhých třiceti letech vymizely veškeré obtíže a ona se mohla opět navrátit do běžného života. (red)

V České nemocnici v Ugandě vracejí ženy do života

Doktor GEOFFREY KASAZAKI je jedním z lékařů České nemocnice v Buikwe, kteří operují porodnickou píštěl.

Jak dlouho v nemocnici pracujete?

Čtyři roky, specializuji se na porodnictví a pediatrii, zejména na prevenci přenosu viru HIV z matky na dítě a operace porodnické píštěle.

Ženy stížené píštělí trpí dlouhá léta. Silný samovolný únik moči je stigmatizuje, izoluje, většinu z nich opouští manžel. Ženy se straní společnosti a nemohou se zařadit do běžné práce, běžného života. Kromě toho mluvíme o ženách z velmi chudých oblastí, kde je i nedostatek vody a horké klima a udržení osobní hygieny je nad lidské síly. Proto si asi umíte představit, jak rapidně se jim život změní v případě úspěšné operace. Tváře žen opouštějících naši nemocnici září štěstím. Některé se vracejí, aby poděkovaly, je to pro ně opravdu zázrak.

Doktor Geoffrey Kasazaki při vizitě.

Co považujete za největší úspěch, kterého Česká nemocnice dosáhla?

Získala dobré jméno v místní komunitě a lidé v ni mají důvěru. To nebylo úplně lehké, protože na venkově je stále rozšířené přírodní léčitelsví. Ješ-

tě dnes se nezdá stává, že k nám přijde pacient v kritickém stavu po „ošetření“ šamanem, někdy je již pozdě.

Jací lidé přicházejí do nemocnice v Buikwe?

Léčí se tu velmi chudí vesničtí obyvatelé. Drtivá většina z nich jsou zemědělcí odkázaní na úrodu svých velkých polí. Domácnosti našich pacientů nejsou připojeny k elektrickému vedení, přístup k čisté vodě je obtížný – vzdálený či není dobré kvality.

Co pro Českou nemocnici znamená podpora dárců z Česka?

Díky českým dárcům můžeme dělat naši práci. Blízké státní nemocnice jsou na tom nesrovnatelně hůř. Nemají skoro žádné vybavení, pacienti leží na zemi nebo na špinavých a proleželých matracích. U nás mají pacienti i moskytiéry, prostředí je čisté, léků i materiálu máme dostatek na to, abychom pokryli jejich potřeby, máme dostatek personálu. Funguje elektřina nebo generátor. Máme laboratoř, díky níž můžeme provádět různé testy, je tu rentgen. O všem tomto vybavení by se nám bez českých sponzorů ani nesnilo, což často zazní i na našich pravidelných poradách. A proto bych všem sponzorům touto cestou rád za celý tým nemocnice poděkoval.

(red)

Tak plynul čas dětí z Adopce na dálku®

PŘEDSTAVUJEME ČTYŘI OSUDY DĚTÍ, KTERÉ PROŠLY PROGRAMEM ADOPCE NA DÁLKU®

Pavel Sedljarevich, Bělorusko

Do programu Adopce na dálku® byl přijat v roce 2007. Pochází z chudé mnohodětné rodiny. Matka s otčím často popíjeli. Rodiče Pavlovi a jeho sourozencům nahrazovala babička. Pavel vždycky plnil své úkoly, rád četl, vyřezával a každou neděli chodil do kostela na mši svatou. Od svých devíti let se chce stát knězem. V tomto roce úspěšně skončil střední školu a nastoupil do prvního ročníku grodnenského katolického kněžského semináře.

Bukenyja Ssernji Jackson, Uganda

Pochází ze sedmi dětí, které rodiče nemohli ani uživit, pracovali jako námezdní síla, pracovali s nimi i děti. Do školy proto chodil sporadicky. Po smrti matky se ho ujal bratr a do školy mohl jen díky Adopci na dálku®. Školu úspěšně ukončil. Před sedmi lety prošel výběrovým řízením a pracuje jako sociální pracovník pro charitu. V současnosti mimo jiné pomáhá osiřelým dětem, několik jich podporuje finančně. Otevřel si malou tiskárnu a mezi jeho zákazníky patří místní školy.

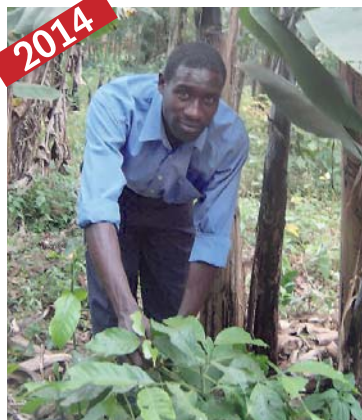
Katendi Kabaka, Zambie

Do programu Adopce na dálku® vstoupila ve svých dvanácti letech. Její rodiče zemřeli, když jí byly dva roky. O ni a bratra se starala strýcova rodina. Také strýc bohužel zemřel. Pro tetu bylo stále těžší uživit celou rodinu a ještě platit školné. Dívka byla přijata do programu pražské charity. Složila úspěšně závěrečné zkoušky na základní škole a nastoupila na střední technickou školu v Solwezi. Nyní se chystá k přijímačkám na vysokou školu. Chce se stát architektkou.

Sujaya, Indie

Její otec zemřel po srdečním infarktu. Finanční zabezpečení rodiny zcela zůstalo na matce, která vydělávala pouze rolováním cigaret. Bylo pro ni zcela nemožné postarat se o vzdělání dcery. Sujaya měla štěstí, že se zrovna v té době dělal v její vesnici nábor do programu Adopce na dálku®. Podařilo se jí absolvovat bakalářské studium a našla si práci jako pokladní v zavedené společnosti. Momentálně se společně s bratrem, který pracuje na letišti, stará o matku.

Hledáme dárce pro adresnou pomoc

Je krásné být u toho, když se někdo rozhodne adoptovat na dálku dítě z Indie, Ugandy či Zambie. Mým úkolem je spravovat databázi dětí. Znáám je jménem. Představuji si, jak se dětem daří. Co třeba právě teď dělají? Nako-lik prožívají starosti svých rodičů, pro které je těžké zajistit živobytí a ještě těžší posílat své potomky do školy? Do databáze zapisuji údaje o nových dětech, které sociální pracovníci ve vesnicích do našeho programu vybrali. Zaznamenávám pak všechny informa-

ce o dárci, platbách, dopisech, studijních výsledcích. Moje práce je administrativní. Ale rozhodně ne nudná! Naše databáze není věčným katalogem. Je svědectvím o mnoha lidských osudech. Víme, že umíme pomoci. Sami to ale nezvládneme. V naší databázi je nyní dvě stě dětí z Indie, Ugandy, Zambie a Běloruska, které čekají na své dárce. Třeba právě na vás.

MARIE DVOŘÁKOVÁ

Centrum zahraniční spolupráce
Arcidiecézní charity Praha

Pomozte i vy vytvořit další šťastné příběhy

Už více než 22 let pomáhá Arcidiecézní charita Praha potřebným dětem ke vzdělání. Adopce na dálku® pomohly více než 30 000 dětí. Z programu vzešly tisíce učitelek, zdravotních sester, inženýrů, řemeslníků... V letošním roce jsme s místními partnery vybrali další dvě stovky potřebných dětí z Ugandy, Indie a Běloruska. Věříme, že spolu s vámi změníme jejich osudy k lepšímu. Budeme rádi, když se jim rozhodnete pomoci či o této možnosti řeknete svým přátelům.

Školní revoluce v Ugandě: adopce celé školy

Jak jistě mnozí z čtenářů KT vědí, díky českým sponzorům a programu Adopce na dálku® jsou tisíce ugandských dětí podporovány ve vzdělání. Díky zaplacenému školnému mohou docházet do školy a získat vzdělání, které by si rodina za normálních okolností nemohla dovolit.

Nejchudší školy prošly velkou změnou.

Školy jsou různého zaměření i různé kvality výuky. Děti z programu najdete ve školách katolických, muslimských, státních, na školách s vybavenou knihovnou a učebnami, ale i ve školách, kde se děti místo ve třídách učí v neomítnuté třídě, nebo občas i pod stromem.

Pro české děti je běžné odskočit si během výuky na záchod, po vyučování zajít na oběd. Ugandské školy mají problém s výstavbou třeba i suchých záchodů nebo školní kuchyně afrického stylu. Proto zahájila Arcidiecézní charita Praha další podpůrný projekt

s názvem *Schools for change (Školy pro změnu)*. Zaměřuje se na nejchudší školy, kam děti z programu Adopce na dálku® docházejí.

Program školám nabízí úplnou proměnu. Pro ředitele a vedoucí pracovníky organizovala charita ško-

lení se zaměřením na management, administraci školy a finanční hospodaření.

Učitelé absolvovali řadu besed a přednášek. Jedna z nich se týkala udržení disciplíny na školách jinou formou než pomocí rákosky (fyzic-

ké tresty jsou na ugandských školách běžnou praxí, ne ojedinelé se jedná o tresty nepřiměřené síly).

Velká pozornost byla věnována hygieně (například pouze 21 % obyvatel z této oblasti si řádně umývá ruce). Probíhala osvěta i stavba nových WC.

Díky do České republiky!

Kromě hygieny se projekt zaměřil na vzdělávání v oblasti třídění a následného zpracování odpadu a péči o prostředí kolem školy. Každá škola dostala sponzorským darem sazenice stromů, které učitelé s žáky v areálu školy vysázeli, pojmenovali a společně se o ně starají.

Každá škola musela být aktivní, vybírala od dětí 10 % příspěvku na zaplacení potřebného materiálu a přikládala ruku k dílu při výstavbě.

Kromě finančního příspěvku škol byl projekt financovaný programem Adopce na dálku® a také z darů Tříkrálové sbírky. Při oficiálním předávání budov zaznělo mnohočetné díky adresované všem koledučkám a sponzorům z České republiky a já slíbila, že vzkazy vyřídím: Díky vám všem, jejichž zásluhou mohl být tento projekt uskutečněn.

MIROSLAVA DOLEŽALOVÁ
vedoucí ugandské mise
Arcidiecézní charity Praha

- kvalitní vzdělání pro tři tisíce žáků v šesti základních školách
- postaveny: 4 toalety, 3 třídy, 3 sborovny, 1 kuchyně, 2 byty pro učitele
- zrekonstruováno: 7 tříd, 1 sborovna, 6 bytů pro učitele
- lepší výsledky v závěrečných zkouškách žáků všech zapojených ZŠ

Když vnoučata pomáhají s domácími úkoly

Nejen děti a školy jsou cílem vzdělávacích aktivit Arcidiecézní charity Praha. Alfabetizační kurzy pořádané charitou v Zambii absolvovalo již více než sto osob. Mezi nimi LULIYA CHISENGA.

Povězte nám něco o sobě a své rodině.

Jsem vdova. Můj muž zemřel v roce 2001. Měla jsem jedenáct dětí. Pět jich zemřelo. Zůstalo mi pět synů a jedna dcera. Všichni už mají své rodiny. Mám jedenáct vnoučat a dvě pravnoučata.

Čím si vyděláváte na živobytí?

Mám malé políčko. Pěstuji různé plodiny na prodej i pro vlastní potřebu. Pěstuji kukuřici, fazole, sladké brambory, buráky a mám pár banánovníků.

Absolventky alfabetizačních kurzů se stálým pracovníkem Arcidiecézní charity Praha v Zambii Alešem Vackem

Měla jste někdy příležitost učit se číst, psát a počítat, chodit do základní školy, ?

Mí rodiče brzy zemřeli, vychovávali mě prarodiče. V době, kdy byla Zam-

bie kolonií, zde bylo málo škol. Babička mě učila hospodařit, vařit, rybařit a starat se o domácnost. Tehdy jsem ani netušila, že by vzdělání mohlo být důležité.

Proč jste se přihlásila do alfabetizačních kurzů?

Chtěla jsem umět číst a psát. Měla jsem radost, že se můžu přihlásit bez ohledu na věk. Kurzy jsem začala navštěvovat před pěti lety, když mi bylo 62 let. Ze začátku to bylo těžké. Za pár měsíců jsem se naučila abecedu a přečetla jednoduchá slova.

Jak se na vaše učení dívá okolí, vaši sousedé, vnoučata?

Slychávám narážky. Někteří se mi smějí a ptají se, na co mi škola v mém věku je. Říkají, že ztrácím čas. Moje vnoučata mě podporují. Pomáhají mi s domácími úkoly. Myslím, že jsou na mě hrdí. Nic si z toho posměchu nedělám.

Vzdělání otevírá mysl člověka, umožňuje mu dělat moudřejší rozhodnutí. Kdo neumí číst a psát, nemůže se účastnit dění v komunitě. Lidé ho nerespektují. Říkám rodičům, aby posílali své děti do školy. Je lepší chodit do školy v dětství, než až v pozdním věku jako já. (lom)

Pracovat pro ty nejzranitelnější

Arcidiecézní charita Praha potřebuje lidi. Ideálně věřící. Hledá

pracovníky takzvaně do „přímé péče“ v sociálních službách. Více prozradí personalista STANISLAV FIALA.

Práce charity se dotýká osudů konkrétních lidí.

Ilustrační snímek

Jaký je profil úspěšného uchazeče? Ze Zákona o sociálních službách vyplývá podmínka odpovídajícího vzdělání a trestní bezúhonnosti. Kromě toho musí mít uchazeč řadu osobních dispozic, které se liší zejména

s ohledem na to, ve kterém zařízení charity zaměstnanec pracuje, komu svou práci pomáhá. Liší se tak nároky na zaměstnance domova seniorů a toho, kdo pomáhá osobám bez příštěší.

To je jistě náročná práce.

Dotýká se osudů lidí, a to zejména v situacích, kdy jsou naši klienti nejzranitelnější. A to nejde něco odsunout, odbýt nebo přímo zkazit. Charita je katolická organizace,

kteřá své služby poskytuje na základě morálních a duchovních hodnot vycházejících z křesťanství, a každý zaměstnanec i žadatel o práci v charitě je s těmito hodnotami každodenně konfrontován a měl by s nimi být ztotožněn.

Sám pracujete v Arcidiecézní charitě Praha patnáct let. Proč?

Na práci v charitě mám rád její různorodost, je to práce s lidmi, a to jak s klienty, tak s kolegy; je to práce, která dává jasný smysl, a tudíž i možnost osobního naplnění a v neposlední řadě je to práce perspektivní s možností osobního i profesního růstu.

(Jlm)

Arcidiecézní charita Praha spolu s farními charitami hledají nové pracovníky. Sledujte aktuální nabídky na www.praha.charita.cz/volna-mista

Charita? Skvělé pracovní prostředí

Podílejí se na dobru a pomoci, které Arcidiecézní charita Praha jménem církve koná a nabízí. Co je na takové práci nejvíc baví a uspokojuje?

Sylvie Smidová, sociální pracovnice Do charity jsem přišla už jako studentka. Postupně jsem měla možnost vzdělávat se a profesně růst. Účastním se pravidelně

odborných školení a supervizí. Dostala jsem možnost absolvovat i půlroční kurz krizové intervence. V současné době jsem sociální pracovník ve dvou střediscích, v jednom z nich zastupuji vedoucí. Arcidiecézní charita Praha je velká stabilní organizace. Máme mnoho sociálních služeb. Můžeme do nich chodit na stáže, vidět, jak to funguje jinde, inspirovat se, ale zároveň předávat zkušenosti. Každý člověk si může vybrat svou cílovou skupinu. Někomu je bližší pracovat se seniory nebo s lidmi s postižením, jiného naplňuje práce s dětmi. Pro mě je velmi důležité, že ke každému klientovi přistupujeme individuálně, s respektem a jako k důstojné lidské bytosti. Například s lidmi s postižením se ne vždy takto jedná. Jsme skvělý tým.

Jiří Kala, ředitel Farní charity Příbram Jsme s kolegy zvyklí pracovat jako jeden tým, jsme dobře stmelený kolektiv, kde se jeden můžeme spolehnout na druhého. I to je důvod, proč mám osobně práci ve farní charitě rád. A na čem jsme se shodli? Nejvíce nás uspokojuje vděčnost a spokojenost našich klientů. Víme, že naše práce je pro ně důležitá, že na nás spoléhají. Baví nás zároveň, že žádný den není jako ten druhý. Práce

není jednotvárná, mnohdy musíme řešit nestandardní situace. Máme silné zájem a spolehlivě a empatické vedení.

Zuzana Kliková, dobrovolnice Pomáhám jako dobrovolnice, protože věřím, že to má smysl, že přispěju k tomu, aby byl svět lepším místem k žití – alespoň pro několik konkrétních lidí.

Například při Národní potravinové sbírce jsme nedávno nasbírali přes dvě

tuny potravin, které charita věnuje lidem v nouzi. Pociť, že jsem se na takové věci mohla podílet, je k nezaplnění. Myslím, že každý si může najít svou cestu, jak pomáhat druhým – přispívat finančně, jako dobrovolník, nebo mít pomáhaní dokonce jako svou profesi. Charita mi dala také nové přátele i nové zkušenosti. Určitě všem doporučuji vyzkoušet si dobrovolnictví na vlastní kůži.

Jana Höferová, pečovatelka

V pečovatelské službě mě těší, že pomoc s něčím pro nás úplně obyčejným jako zajít pro nákup nebo pomoci s denní hygienou může být pro druhé obrovským přínosem, aby žil i nadále ve svém prostředí se svými blízkými. V Arcidiecézní charitě Praha jsem navíc našla ideální pracovní prostředí. Setkala jsem se tu s velmi dobrým kolektivem spolupracovníků a s vedením, které k zaměstnancům přistupuje s respektem a zájmem, abychom měli pro práci dobré podmínky. Jinde je často zaměstnanec hnán k co největšímu výkonu, pracuje ve stresu, vykonává objednané úkony, ale už nezbyvá prostor pro vlídné slovo či projevení laskavosti vůči klientovi. U nás je to zcela jiné. Důraz je kladen na naši duševní pohodu a to mi jakožto věřícímu člověku velmi vyhovuje. V žádném jiném zaměstnání jsem se s tím nesetkala.

Využijte při své návštěvě Prahy penzion U sv. Kryštofa. Podpořte charitu.

Nově zrekonstruovaný penzion se nachází v klidné části Prahy 10 ve vzdálenosti 20 minut od centra města a ve snadné dostupnosti z dálnice D1. Hostům jsou k dispozici uzavřené parkoviště, přednášková místnost a přilehlá zahrada. Cena ubytování včetně snídaně formou bufetu je od 650 Kč (jednolůžkový pokoj) nebo 1 080 Kč (dvoulůžkový pokoj).

Kontakt: Záběhlická 72, Praha 10

Tel.: 272 769 371

e-mail: penzion@krystof.cz

www.krystof.cz

Penzion U sv. Kryštofa provozuje Arcidiecézní charita Praha.

Pomáháme rodinám překlenout těžkosti

Arcidiecézní charita Praha pomáhá lidem v nouzi v různých životních situ-

acích. Zvláštní pozornost však věnuje pomoci rodinám. Jak konkrétně? Ptali jsme se ředitele Arcidiecézní charity Praha JAROSLAVA NĚMCE.

V říjnu proběhla biskupská synoda věnovaná rodině. Pro Arcidiecézní charitu Praha je pomoc rodině jednou z priorit.

Rodina je obrovské sociální bohatství. Jak papež František připomněl, je nejbližší nemocnicí, když někdo onemocní, je první školou pro děti a místem, kde dokážeme nejlépe pečovat o staré a postižené. Stoupá rozvodovost a stále vyšší počet dětí vyrůstá v neúplných rodinách. Velkým problémem je domácí násilí. V charitě víme, že existují řešení, která mohou pomoci zásadní problémy překlenout. Znovu musím připomenout slova papeže Františka: „Je potřeba být spolu: pracovat, hrát si, mluvit a modlit se.“

Arcidiecézní charita Praha rodinám řešení nabízí v řadě krizových životních situací. V jakých? Představte si matku s malými dětmi, která náhle ztratí střechu nad hlavou. Nechce už dál snášet domácí násilí nebo jí zemřel muž a nemá nikoho, kdo by jí pomohl. Takové mamince hrozí, že zůstane na ulici a úřady jí odeberou děti. Řešením je ubytování v našich

azylových domech nebo sociálních bytech, kde žena získá čas a podporu, aby tuto situaci zvládla. Mnoho matek v azylových domech prošlo traumatickými zkušenostmi už v dětství – nezažily lásku, byly i zneužívané, týrané. Mnohdy neumí vytvářet láskyplné vztahy ke svým dětem. I s tím charita umí pomoci. Učíme maminky, jak se o děti starat, jak s nimi komunikovat a rozvíjet je. Z výsledků máme radost. Není výjimkou, že maminka, která si původně nechtěla dítě ani nechat, s ním má nyní pěkný vztah.

Rodiny s malými dětmi patří mezi nejohroženější skupiny hmotnou nouzí. Jak na to reaguje charita? Týká se to zejména rodin s větším počtem dětí a neúplných rodin, kde děti vychovává jen jeden z rodičů. Charita nabízí pomoc formou balíčků potravinové pomoci, případně ve výjimečných a odůvodněných situacích i finance. Materiální pomoc jde vždy

ruku v ruce s odborným sociálním poradenstvím, které řeší nepříznivou sociální situaci komplexně a z dlouhodobého hlediska.

Dětem pomáhají i služby asistovaného předávání a asistovaného setkávání. V čem spočívají?

Jsou určeny rodinám s dětmi, které se rozcházejí nebo rozvádějí. Matka a otec bojují o svěření dítěte do péče, hádají se a nedokážou společně komunikovat, a to ani o svém dítěti. Rodiče přicházejí nejčastěji na doporučení pracovníků sociálně-právní ochrany dítěte, případně soudu.

V klidném a bezpečném prostředí naší poradny si rodiče předávají dítě nebo se dítě setkává a navazuje vztah s tím rodičem, s nímž nežije v jedné domácnosti. Smyslem obou služeb je ochránit potomka před dalším zraňujícím jednáním ze strany rodičů.

JARMILA LOMOZOVÁ

Drogy, prostituce a násilí ne! Chci být mámou

Mnoho našich klientů prošlo ústavní péčí. Rodinu nemají. Nedokážou rozeznat, kdo s nimi má dobré a kdo špatné úmysly. Pak na vlastní kůži zažijí domácí násilí, nebo dokonce obchod s lidmi. V Poradně Magdala jim pomáháme najít východisko.

Díky Poradně Magdala, službě Arcidiecézní charity Praha, dostane mnoho rodin šanci...
Ilustrační snímek

Klára pochází z Moravy. Z rodiny, která chodí do kostela. Dnes jí je 26. Přišla k nám, protože jí úřad odebral děti. Dali jí nůž na krk, že to dál takhle nejde. Sama je odvedla do centra pro děti a vyhledala pomoc, aby je získala zpátky. Podmínka je, že opustí prostředí domácího násilí a drog, bude spolupracovat s Oddělením sociálně-právní ochrany dětí, začne na sobě pracovat a ukáže, že jí to vydrží po určitou dobu.

První zkušenosti s drogou

Když jí bylo 13, poprvé zkusila pervitin. Začala krást. Skončila v diagnostickém centru ve výchovném ústavu. Utekla, ale neměla kam jít. Byla mla-

dá, krásná, vlastně nic neuměla. A potřebovala peníze na drogy. Jela rovnou na „Karlák“. „Prvního chlapa jsem fakt milovala, byl starší a drsnější.“ Ten člověk byl ženatý a měl děti. Holek, jako je Klára, měl víc. V pracovním procesu prostituce je udržoval úderem pěstí, výčitkami, sliby, partnerskými dramaty, prosbami, drogami a penězi. Pro všechny byl jediná láska a dělaly to pro něj, protože si myslely, že je to jejich přítel. Nejdřív něco málo dostávaly a pak prostituovaly už jen za dávku, bydlely ve squatu. Prodávaly je, ale nevěděly o tom.

Pak potkala svého manžela. Prodávala drogy. Myslela si, že se láskou všechno změní. Dál sháněla peníze na dávky prostitucí. „Když zjistil, že to

dělám, zmlátil mě tak moc, že jsem se bála. Dávku jsem si mohla vzít doma.“

Od manžela odešla, až když jí jejich životní styl vzal děti. Prožívala jednu z největších krizí. Uvažovala o prostituci, ale už si to neuměla představit. Tuto možnost zavrhl.

Toužím být dobrou mámou

S manželem došli k tomu, že chtějí za svůj vztah bojovat – navzdory názorům většinové společnosti, rodiny a úřadů. Nebudou spolu nějaký čas bydlet. „Manžel se půjde léčit, já budu na sobě pracovat ambulantně v Poradně Magdala a on taky. Budeme se

vídat a podporovat, když to vydržíme, má to cenu.“

Nikdo nemůže říct, jestli to Klára vyjde, nebo ne. Získá však šanci a Arcidiecézní charita Praha jí v Poradně Magdala pomůže: dostane informace, náhled, pomocnou ruku. Jaký bude Klářin další osud, ale ovlivní jenom ona sama...

ŠÁRKA MARTINOVSKÁ

Aby nemusely jít v Klářiných stopách

V projektu *Tváře lásky*, který podporují nadace Open Society Fund a Norské fondy, se Arcidiecézní charita Praha věnuje dětem a dospívajícím z dětských domovů a výchovných ústavů. Učí je rozpoznat nástrahy, které na ně v naší společnosti čekají.

Více na www.praha.charita.cz/sluzby/magdala/tvare-lasky

**TVÁŘE
LÁSKY**

**OPEN SOCIETY
FOUNDATIONS**

**norway
grants**

Nadějte o Vánocích v Ugandě

Nevíte si rady s vánočním dárkem? Darujte pomoc!

Pomozte nám zachraňovat životy v subsaharské Africe. Sponzorujte nemocniční lůžko v České nemocnici sv. Karla Lwagy v Ugandě – obdarujte hned dvakrát!

Česká nemocnice ošetřila v roce 2015 přes 20 tisíc pacientů. Má 86 lůžek, 11 ambulancí a mobilní ordinaci pomáhající v odlehlých vesnicích. V roce 2015 stál její provoz 9 959 800 Kč. Dary českých dárců tvořily 65 % příjmů. Nemocnice může zachraňovat životy jen díky vaší podpoře. Zapojte se do pomoci i vy. V následujících řádcích zjistíte, jak na to:

- Zašlete dar pomocí poštovní poukázky vložené do KT.
- Zašlete dar bankovním převodem na sbírkové konto 749126/5500.
- Zapojte se do programu *Sponzorství nemocničního lůžka* na www.nemocniceuganda.cz

Každý dárců může získat certifikát, který potvrdí jeho účast v programu Sponzorství nemocničního lůžka. Certifikát můžete darovat také jako dárek vašim blízkým: vystavíme ho například na jméno celé vaší rodiny a pod vánočním stromečkem se můžete společně radovat z dobrého skutku. Pokud máte zájem, abychom vám certifikát zaslali a stihli to do Vánoc, poukažte váš dar a objednejte certifikát nejpozději do 11. prosince (pro tištěný certifikát) nebo do 18. prosince (pro elektronický certifikát).

Více na tel.: 224 246 519

nebo na www.nemocniceuganda.cz/sponzorstvi-nemocnicniho-luzka

Sdílíme radost ze záchrany lidských životů

Česká nemocnice v Ugandě zachrání každý rok dvacet tisíc pacientů. To množství se vyrovná počtu obyvatel běžného okresního města v České republice. Každý z nich prožívá své obavy, naděje i radost. Díky vám.

Paní HANNAH se do České nemocnice dostala v kritickém stavu. Porodila zde svou prvorozenou dceru. Bez císařského řezu a inkubátoru by miminko komplikovaný porod nepřežilo. V ostatních nemocnicích by paní Hannah odmítli, protože neměla na zaplacení operace. Díky sociálnímu fondu jí byla v České nemocnici poskytnuta péče zdarma.

Sedmiletá SHANITA trpěla těžkou podvýživou s otokem celého těla. Měla zároveň malárii s vysokou horečkou. Okamžitá hospitalizace, léčba a výživa pomohly dívce kritický stav překonat. Zdravotníci se věnovali také opatrovníkům. Ti se v nemocnici naučili, jak připravovat nutričně bohaté pokrmy a které základní živiny dívka potřebuje.

Paní NAMUSISI považuje úspěšnou operaci porodnické píštěle za Boží zázrak. Zbavila ji bolestivých a stigmatizujících obtíží, kterými trpěla od svých 14 let. Tehdy strávila doma tři dny v porodních bolestech, než ji příbuzní vzali do státní nemocnice. Následkem těžkého porodu a absence včasné lékařské péče vznikla porodnická píštěl.

Pro NAMAGANDU byla hospitalizace v České nemocnici zlomovým okamžikem v životě. Do nemocnice se dostala podvyživená, slabá a celkově ve velmi špatném zdravotním i psychologickém stavu. Díky intenzivní péči lékařů se uzdravila a díky jejich dalšímu zájmu o její rodinné podmínky již nemusí trpět v rodině, která jí zanedbávala a zneužívala. (red)